

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap october 4^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egy száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

J á n o s h e g y. *(Folytatás.)*

Nem kevéssé csudálkozott János fővezér, midőn a' kunyhóba belépven ott az öreg archimandritára talált; emez pedig megtudván a' fővezérnek, mellyben forgott, veszedelmét, szives, a' Görögnek igen sajátságos, vendégszeretettel üdvözle őt házában; a' kedves leánykát pedig atyai hévvel megölelvén szép homlokára nyomá gyengéd szeretetének csókját. Örömmel hozá aztán elő, miye volt, az egyszerű mezei ozsonát, 's a' fővezért megkinálá; a' leányka pedig a' történet elbeszéléséhez fogott:

„Még nem alkonyodott-be — kezdé szavát — midőn több férfiakat lehete látni, az erdő sűrűje felé közeledőket. Négyen valának; egyike közülök tekintetesbnek tetszett. Testét hosszú köpönyeg takará, 's a' süveg, melly fején ült, mélyen le vala huzva arczára. Ugy látszott, mintha nem akarta volna, hogy arcza láttassék, 's a' végből fel-felemelődék bal kara, a' hosszú köntös redőjit arcza felé emelő. A' többi három gyanús de bátor tekintetet mutatá. Így elértek egészen odáig, hol — —“

A' leányka rögtön elhallgatott, 's csak most vevén észre, minő pontra jutott beszéde, pirulva szögezé-le szép szemeit.

„No's leányom hol?“ biztatá az ősz archimandrita.

„Hol —“ folytatá János fővezér, 's kíváncsi szemmel nézé az újra elpirult leánykát, ki pirulva imigy folytatá szavát:

„Hol — „ő“ vele egy lombozat alatt ültem. Mind ketten feszült figyelemmel vártuk, mit lesznek teendők e' setét alakok. Most amaz előkelőbbnek tetsző férjfiú megállt, a' három pedig karikába állott körülötte. Mindannyin körülnéztek, ha nem láttatnak-e, 's mi lélekzetünket visszaszorítva figyelmeztünk. „„Itt fogtok állni — mondá most amaz előkelőnek tetsző — én majd rajta leszek, hogy hajtóim által egy szarvast erre szalasszak. Ő, mert ismerem tüzes természetét, bizonyára utána iramodik; kísérőjit visszatartani az én gondom lesz; 's ha egyszer erre jó, bizonyosak lehettek, hogy tanú nélkül vagytok. Első kötelességtek lesz őt megragad-

ni, 's ki fejét elhossa nekem, ez — 's itt egy tölt erszényt mutat nekik — az övé lesz. Most elég: én megyek, nehogy távullétem gyanút gerjessen. Bizom bennetek.“ —

„Bizvást“ felelének amazok, 's a' hosszú köpönyeges eltávozóék. A' három orgyilkos karikába ül vala, kiki kezét töre markolatjára tevén, 's beszédbe ereszkedének.

Az én társam legott eltökélé magában, hogy a' gyilkosokat — bár kit is érdekeljen gonosz czéljuk — szándékjokban meggátolja, 's tőlem elvált János fővezér vadászseregéhez menendő, hogy a' dolgot valakikkel közölje, 's a' gyilkosokat megtámadja. Én viszsza mentem atyám kunyhójába. Oda érvén, atyámat hon nem lelém, 's mintha Isten sugallotta volna, nyilat kezembe vevém. Még nézegettem 's próbálgattam azt, midőn magamat nevemen szólíttatni vélém. Az ő hangja volt. Siettem ki felé, 's már jól benyomultam a' sűrűbe, midőn ijedve veszem észre, hogy az orgyilkosokhoz közel vagyok. Visszaszaladtam volna, de szóváltásuk olly hangos vala, hogy megérthetém, 's figyelve megálltam. Ekkor hallám, hogy amaz előkelőnek tetszett embert, küldőjüket „Czyllei“ névvel említék. A' név, bár ezelőtt azt soha nem hallottam, mélyen megrázkodtatott, 's emlékezetembe tapadt. E' pillanatban csörtetést hallok. Őt véltem jönni; de azon futó szarvas volt az, melyet kegyed üzött, 's e' pillanatban a' három gyilkos felrobbant. Hallám kegyednek nevét, melyet atyámtól már ismerék, 's lélekborzadás futá-el ereimet, midőn három embert egy ellen láték rohanni. De az Isten erőt ada, 's csak most látám, hogy siettemben a' nyilat puzdrástól együtt kezemben feledém. Megpróbálám a' merényletet őket megtámadni, 's hála Istennek sikerült; kegyed mentve van!“

Igy végzé Mártha beszédét és szeretettel tekinté a' haza bajnokának szemeibe, ki őt nyájasan kezénél fogva: „Mennyei leányka — úgy monda — engedd-meg, hogy szép tettetted csak némüleg is meghálálhassam; míg egész adósságomat leróhatom, szólj, mit adjak életem megmentőjének hálám bizonyítványául?“

„Én azt tevém, mit az emberiség és szeretet parancsol, hálát nem érdemlek!“ monda szelid méltósággal a' szép göröglány.

„Uram! — kezdé az ősz főpap, 's örömkönyűk csorgának szemeiből — az Isten megengedte, hogy ön leányom lehessen kegyed életének megmentője. Jótettért bért csak béres szolga vagy kislelkű ember vár: én sem egyik se másik lenni nem akarok; de ha leányom tette csak némüleg is becses kegyed előtt, kérem, esedezem, kényszerítem kegyedet, hogy ujra kérhessem Hunyadi Jánost: ne feledje-el ügyemet, mellyért agg csontaimat magyar országba hurezolám; vegye-fel az ősz papnak esdeklő kérését,

melly nemzete ügyében szóll a' nagy hatalmú bajnokhoz. Támad-játok-meg lelkes Magyarok! az embertelen Muzulmant, és szabadsátok-fel igája alól elnyomott nemzetemet!"

Hunyadi János a' maga részéről mindent megígér vala neki. Elbeszélé, hogy az europai kereszténység nagy része egyetemes erővel kívánja megtámadni görög ország elnyomójit, 's a' pápa levél által kéré-meg, hogy ezen egyetemes hadnak kormányát magára vállalná, és hogy maga Hunyadi is minden jót reménylene.

Az öreg archimandrita térdére esék, 's hálát ada Istenének.

Mig az öregek így országos dolgokról értekeznének, a' nap egészen leáldozott, maga elment egy más világrész embereinek világitó, 's a' budai hegyek felett még csak viszfényének bibortengere vala látható. A' nap kelte és nyugta egyiránt szép 's lélekemelő szokott lenni János hegyén, 's az archimandrita valahányszor szerét teheté, részesíté magát 's leányát e' lélekemelő látványokban. Most is, midőn látá, hogy a' nap élesen a' hegycsúcsot mossa, felszóllitá János fővezért, mennének együtt fel a' kúpra, ezen gyönyörű látványban résztveendők. Hunyadi örömmel fogadá-el ez ajánlatot, és szemeivel még csak a' leánykát keresé, hogy az is jönn-e vele. De a' szerelmesének visszatértét forrón váró leányka már az országos értekezések alatt surrant-ki a' két öreg közül, 's fürge őzike gyanánt szökdécselt a' kúp-omra, onnan keble barátját meglátandó. 'S így a' két öregek csak ketten haladtak a' kúp felé. —

Ez alatt Mártha már egészen felért a' kúp tetejére, 's kíváncsi szemekkel méregeté a' vidéket, ha valljon nem jön-e már kedvese segéd társaival. Mint örült eleve, hogy ezekre immár nincs szükség, 's mint fog kötődni az elkésett életmentővel, előre elmosolyodék rajta. Még így állott, midőn egyszerre kibontakozik a' sűrű cserjéből egy férjfi alak, 's feléje tart. „Karjaimba kedves levente!” kiálta Mártha; mert kit is sejtethetett volna mást itt, mint a' forrón szeretettet? A' levente őt valóban átölelé hevesen és forrósággal, 's arca felé hajolt, hogy megcsókolja.

Nagy Isten! egy idegen volt. A' leányka megrázkodék, 's egész erejét összeszedvén kibontakozék karjaiból. „Vissza szemtelen! — kiáltá — „ne élj vissza egy ártatlan leány szerelmével; én nem téged kereslek!”

„Nem engem? kaczaga amaz sátáni gúnynyal — nem engem? Azt jól tudom; de, harcz és háború! azt nem akarom tudni; parancsolom és akarom, hogy engem ölelj, különben — — “ 's itt kivonván törét az ijedt leányka melljének szögezé — „ha csak egy

szót, egy hangot adsz szádból, halál gyermeke vagy!“ ordítá dühös indulatában, 's iparkodék a' leányt karjai közé emelni.

De még eléggé korán értek-fel Hunyadi 's az öreg archimandrita, hogy a' szemtelen tettnek tanúji lehessenek. Borzadás futá keresztül az ősz atya ereit e' látmányra; de Hunyadi megismervén a' dühös ölelőben ugyan azon orgyilkost, ki előbb ön személyét támadá-meg két társaival, 's a' viadal közben elosont, kivont karddal sietett feléje. A' szerelemrabló szinte megismeré a' haza bajnokát, 's már semmi menedéket nem látván: „„Hah vessz-el tehát!““ ordíta, 's markolatig dőfé törét a' szép göröglányba, és előbb, hogysem őt Hunyadi hatalmas csapása elérheté, dühös fogcsikorgatással önkardjába dült. — A' fővezér megdermedve bocsátá-le kardját; az ősz apa kimondhatlan fájdalommal roskadt össze. — De az illy jeleneteket festeni nem lehet, 's én a' karpitot lebocsátom.

(Végzet következik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

E s z t e r g o m. *(Folytatás.)*

Nem sokára nagyobbodván a' veszély, Szalamanka a' török táborba ment jobb föltételeket eszközendő; de mindnyájoknak szabad elbocsájtásánál egyebet nem nyert. Kinyittatván a' kapuk, a' Törökök által minden elfoglaltatik; 's midőn a' mieink kiállott gunyoltatásaik után nem csak saját hanem a' kereskedőknek 's másoknak bútoraikat is fölszedik, parancsoltatik nekik, hogy félre állván dárdájikat, puskájikat, és egyéb fegyvereiket egy gödörbe vessék, hol a' gyújtó kanócz a' kényköves puskaport meggyújtván az egész halmot szétveté, 's ha a' véletlen esetről vezéreik a' Törököket nem engesztelik, dühödve koncizoltnak-föl mindnyájan. Kimenvén azután a' várból az egész napot éhségben, a' nap hevségétől nyomorgattatva tölték; egyik fél társainak mondá az utósó istenhozzádot, másik az elhagyandó 's többé nem látandó helyet sohajtasok közt bámulá. Végre elérkezett alkonyatkor Solymán ajtónálló mestere, császárának azon kívánságát nyilatkoztató: hogy a' várat földő katonák fogadása szerint szabadon bocsájtassanak, előbb még is a' várba visszamenjenek; kik azonban nem engedelmeskedvén botokkal kegyetlenül visszaverettettek, azután megholt társaiknak és a' levágott Törököknek már rothadt bűdös tetemeiket eltemetni, az árkokat nagy fáradsággal kitisztogatni, és az ágyúkat előbbeni helyeikre vontatni kényszerítették. Ez meglevén, fegyvereiktől, ruháijuktól, 's pénzüktől megfosztatva, félholtan, és mezeten hajókra rakattak, 's a' Duna tulsó partjára tétetvén, onnét Pozsonba mentek, hol Ferdinand parancsolatából Liskán és Szalamanka

mint az elárulásról gyanúsok megfogattak, és kérdőre vonattak. Így Solyman augusztus 10. Esztergomot török iga alá hajtván, szokása szerint az Istennek hálát adva, a' főtemplom leomlott előboltozatának faragott köveiből, a' várnak napkeleti részén egy új erősséget (melly közlött rajzunk fő tárgyát képezi) építtetni rendelt. 's így, hol eddig a' kereszténység tompa morájú harangokkal hivatott az igaz Isten dicsérésére, már most a' kereszt jelét véres fél hold váltván föl „Halla!“ a' Mahomed törvénye szerinti isteni tiszteletre meghívásnak süvöltő viszhangzó kiáltása hallatszott.

1544-ik esztendőben Sabanus, az esztergomi lovag osztály parancsnoka, szabadságot nyervén a' vár vezérétől Mehemettől, 400 Jancsárral és 1500 lovaggal szép holdvilágnál a' Dunán általkelvén nagy csendességben Lévára ment, 's mielőtt észrevétnének, falnak támasztott lajtörjéken a' mezővárosba rohantak, azt elfoglalván, mindent, mi utjokban volt, szétrontának, és megöltek; mit sem kérve a' várat is megtámadják, de az őrseregtől övéik nagy veszteségével visszaverettek. Ekkor a' mezővárost több helyen meggyújtották, 's mindent elzsákmányolván, midőn Esztergomba akarnak visszatérni, Szalkánál mieinktől megverettetvén elkergettettek.

1556-ki september végével Gál Ádám, győri százados, katonáival éjszaka megtámadja Esztergomot, és a' Törökökből igen sokat megölt. 1590-ben az esztergomi Memi Beg Szokolovics Thurzó Györgyöt és érsekujvári őrseregét, közel Esztergomhoz, megtámadja; Zay Endrét és Lőrinczet, Jakusics Imrét, Pesty Zsigát, Hagymássy Kristófot, Lákonyi Jánost, és Huszár Mátyást fogságba ejté, és több jeles katonát megölvén maga Thurzó szaladással alig mentheté magát.

Ötven esztendő folyt már le, és a' győzhetlen pogányság büszkélkedve lakta Esztergom várát, míg hosszas békekességöket 1594-ki majus elején Mátyás főherczeg 50.000 emberből álló seregével zavará-meg, a' várost és várat megtámadván. Karali bég, kire a' parancsnokság bizva volt, a' külvárost 's majorokat meggyújtatván védelmezéshez készül. Mieink néhány napig a' bástyákat ágyúkkal rontják; a' basilika tornyát és más épületeket tüzes golyókkal fölgyújtván a' Törököket megtámadják; de 30-nál több társaik elestével és sokaknak megsebesítésével visszaveretnek. Azonban a' Ráczok gazdag ígéretekkal megvesztegettetvén, földadják a' várost, és setét éjszaka Pálffy Miklóst a' magyar és német katonákkal beeresztvén, megölik a' török őrsereget. Kevés fáradsággal elfoglalák a' várost; de minthogy itt maradni a' Tamás hegyén levő hajdani prépostságból készített gerendavárból (Blockhaus) szüntelen ropogó ágyúk végett maradni nem lehetett, azt a' szomszéd hegyről kezdék ostrom-

lani, 's a' golyók zápora által elrontván, 200 védőjit megöldösték. A' Törökök ötszeri megtámadásukat övéik nagy veszteségével, de meink nagyobb kárával visszavervén és 500 Jancsártól megsegítettven az ostromlókat megvetni látszottak, főkép pedig, midőn megtudnák, hogy Sinan Basa tömérdek seregével a' pesti rónaságra érkezett. — Mátyás főherczeg tehát visszavoná ostromló fegyvereseit.

(Folytatás következik.)

TERMÉSZET-TUDOMÁNY'S TÖRTÉNET.

Foligno-i földindulás. Ama sokféle szerencsétlen eseteket, mellyek közelebbi időkben az egyházi olasz státusokat látogaták, egy irtóztató földrengés is szaporitá, melly a' perugia-i delegatióban (megye) Foligno városát rettentőn pusztitá. A' mult 1832-ki esztendő jan. 13-án délutáni két órakor valamelly nehéz kocsi-zörgéshez hasonló robaj hallatszott, mellyre, miután néhány másod perczig tartott volna, olly erős földrázás következék, hogy a' toronycsúcsok, kémények, 's házak tejei is ingani kezdenek. Nem sokára ismétlődtek a' rengések, és sok helyen falak és házak ledültek. Mivel pedig még jó ideig tartott a' földingás, kevés idő mulva egy ház se marada sértetlenül; sok épület már dűledékeiben hevert, 's a' többi is lerogyással fenyegette a' lakosokat. Ezen szerencsétlenek tehát szertefutottak a' városból, csak-hogy mennél előbb szabad térre juthassanak; de sokan nem voltak olly szerencsések, hogy oda érhetek volna; mert a' leomló falak vagy agyon ütötték vagy nagyon megsebesíték őket. Legtöbbet szenvedtek a' szerzeteseknek klastromaik, hihetően azért, mivel legmagosabb falaik voltak. Akkoriban 22 monostor, mellyek között 8 asszonyi szerzeteseké, volt a' városban. Amaz apáczák közül, kik klastromaikat elég gyorsan el nem hagyhatták, vagy templomaik 's kápolnájikkba futamodtak, sokan áldozatjai levének emez iszonyú történetnek. A' városi tanácsház és Barnaboi palota is majd egészen omladékaiban heverték. Foligno városa jól birta magát; népessége külvárosaival együtt szinte 15 ezerre ment, 's egy püspök lakhelye volt. Topino folyócska mellett egy termékeny völgyben fekvék, 's évenként tartatni szokott három népes vásárain tetemes mennyiségű angol, franczia, német, és levantei portéka fordult meg. Érezhetők valának majd erősebben majd gyengébben ama földrengések a' környékben is egy részről Spoleto, Terni és Narni-ig, más részről Nocera és Perugia-ig; de nevezetesen Foligno határos legközelebbi vidékén iszonyú pusztításokat okoztak. Sok falu 's mezőváros kőhalommá omlott; Bavagna körül a' tűzokádó hegy torkolatjához hasonló nyílás támadott, melly 48 óráig tüzet, követ, 's hamut hányt ki. Montefalco is, Timiához közel, egészen elpusztult; Topino, Maraggio, 's Timia folyóvizek három napig illy kis vizekhez képeest tetemes nagyságú zajgó hullámokat hánytak. A' della Madonna e degl' Angeli temploma is, melly a' hozzá tartozó pompás monostorral együtt kívül a' szabadon állott, 's mellyben sok ember menedéket keresett, hasonlóan öszvedült, 's mindazokat, kik nem a' szabad ég alá futottak inkább, eltemette ama szerzetesek és földmivelőkkel együtt, kik az oltárok előtt térdepeltek. Egész Foligno omladéokban hevert, 's a' székes egyházzal

együtt nyolcz templomai közül, ide nem számítván a' klastromi templomokat, egyik se maradt használható karban. Felüleges számolás szerint mintegy ezer ember életének vete véget e' rémitő eset, kik talán még hosszab ideig heverték elevenen, öszvezuzott tagokkal, a' falomladék romjai alatt. Több hetekig kellett a' lakosoknak tanyázni szabad ég alatt, hol az isteni szolgálat is tartatván irgalom 's oltalomért esedeztek a' Mindenhatóhoz. A' Lago di Perugia is, ama tó, melly a' Romaiak megveretése által Thrasimenus név alatt nevezetessé lett, hasonlóan jó darab ideig erős mozgásba jött, 's a' benne levő szigetek tetemes rengeéseket érzettek. — Jan. 27-kén a' szerencsétlen Folignó-hoz közel a' levegőben robajos pattanás történt, mellyet ismét egy csekély földindulás követett, mi által ujolag némelly szabadon álló épületek 's egy templom erős rongálást szenvedtek. Azonban jan. 29-én sokkal tetemesb rázkodások következtek, mellyek közben nagyon szenvedett Trevi kis városa, melly Spoleto közelében egy magas dombon Petino hegy tövében amphitheatrum formában fekvék; nevezetesen pedig 10 klastromai nagyobb részt keményen megrongáltattak. — Már most a' lakosok Foligno körületében fából kunyhókat, deszkából sátorokat csináltak, 's az apáczákeit magas deszka falakkal keríték körül.

K Ü L Ö N F É L E.

Tűzpróba. Bhurtpurban, Indiában, nem rég két ember összeveszett egy kispénzen. A' per a' Hakim elébe terjesztetett, 's ez az igazság kinyomozására tűzpróbát rendelt, melly abban álljon, hogy a' vádló valamelly tüzes ágyúgolyót illessen-meg kezével. Másnapra számos sokaság gyülekezék össze ezen csallhatlan ítéllethozásnak megtekintésére; de midőn a' dolog komoly kezde lenni, a' vádló szabadkozni kezd; mire a' nép őt pulyának szidalmazá! Erre csakugyan hozzá nyult az ágyúgolyóhoz, 's természetesen — megégeté úját. Ez most csallhatlan jele volt annak, hogy a' vádló hamis vádat tett; a' kispénz ellenfelének íteltetett, a' nép pedig hangosan magasztalá a' tűzpróbának csallhatlanságát és a' Hakim bölcsességét!!

Rabszolgakereskedés. Minden végzése 's angol felvigyázatok ellenére is még mindig létez az emberiségnek e' mocska egész brasíliai tengermelléken. Még most is egyre mintegy 40.000 rabszolga vitetik-be évenként. Az ezekkel kereskedő hajók száma 200-ra megy, 's mindegyike ezeknek évenként két utat tesz. A' rabszolgák ára következő. Afrika belsejében egy-egy fej 16 schilling (8 pengő forint) a' tengermelléken 1 font sterling (10 pengő ft.) A' rabszolgakereskedő minden fejtől 5 font sterlinget fizet. Ha a' brasíliai partokra ér, ott ezen szerencsétleneket 12—15 font sterlingen adja-el; a' belső mezeigazda pedig 25—30 font sterlinget is megad egy-egyért.

Seprő-vitézek. Medinában 40 fekete szüntelen azzal foglalatokodik, hogy a' nagy profétának sirját tisztogassa. Ezen emberek közönségesen seprőknek (Ferrasch) neveztetnek, 's e' hivatal olly nagy tiszteletben áll az Islam hivei előtt, hogy a' Sultán még tiszteletbeli seprő-vitézeket is nevez-ki, mi olly becaület, mellyel csak legkedvesb kedvenceit tiszteli-meg.

Nagy ember. Századunk legnagyobb, vagy jobban szólván legmagosabb embere bizonyára azon orosz gyalog-őrnagy a' Danzignál kötött orosz hadseregnél, kinek nagysága ott általánosan bámultatott. Ez, mint mondják, 27 hüvelknyivel haladja felül a' közönséges katonai mértéket, 's feje egy forma magasságban volt egy mellette lovagló rendőrrel, úgy hogy akkorának látszék gyalog mint amaz lovon. Az óriás őrnagy származására nézve kozák, 's Orenburg környékén született; mintegy 30 esztendő, igen erős testalkotású, 's olly természetes, hogy Danzigban bizonyos póremler őt egészen a' nagy Kristófhhoz hasonlította.

Fiatál özvegyiség. Brüsszelben nem rég valamelly cipős, ki még nincs több negyven esztendősnél, már ötödszeri menyekzójét innepelte. Három első feleségei testvérek voltak, 's mindannyival igen emberségesen bánt; de ki tehet róla? tán kissé keményebb bánás-mód mellett életben maradtak volna.

J E L E S M O N D Á S.

J u t a l o m.

Nem sok pálmája van a' halogatásnak,
Kit a' félelmesek mondnak vigyázásnak;
Sok pedig laurusa a' gyorsalkodásnak,
Melly kalauzságán jár a' jó tanácsnak.

Gyöngyösi István után K. Mária.

A' vallás első beléptével boldogságra hiv, és boldogit is; 's hol ezt emberi körülmények miatt nem teheti, legalább vigasztal, 's remélni hagy.

Cselkövy.

A' szerelem emésztve táplál, simogatva kinez, mosolyogva csal, 's kizsebelve bért ad.

Kisfaludy Kár.

Világi sorsunk. Békkal, csendben, és takarékosan felneveltetve lépünk egyszerre a' nagy világba, 's ezerféle hullámok öblitnek-meg: minden magához vonz; sokféle tetszik, különféle boszont, és óráról órára ingadozik a' könnyen békételen érzet; mi érezünk, és érzeteinket a' tarka világi tolongás mossa-el.

Goethe után Klestinszky László.

Élet szigetei. Az élet tengerén két szüntelen ingó sziget van; a' szerelemé és igazságé, mellyeknek partjaikhoz ezüst sajkákon és arany evezőkkel közeledhetni legbizonyosabban.

P. Thewrewk J. után L. Amalia.

S z ó r e j t v é n y.

Rövid szó, de fontos, mert ha ő elterül,
A' növényi vidám élet elszenderül.
Fejét vágva metsz ő, főkép ha edzve van,
Ez fordítva pedig olly hig, hogy foly 's locsesan.
Az egész fordítva sajátja mindennek,
Mik a' Teremtőnek kezéből kimennek.

Tili.

Előbbi rejtvény: R á k o s.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.